

Arrest

nr. 78 838 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Irak

geboren te Deragejnik op 20.07.1989

adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter enkele medisch getuigschriften over. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 12.04.2011, dus na de invoegetreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 24.03.2011), en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding; Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: “het standaard medisch attest werd niet voorgelegd bij de aanvraag” Onontvankelijkheid van aanvraag tot regularisatie omwille van incorrecte medische attesten Dat er moet worden vastgesteld dat de aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter wel degelijk melding maakt van medische attesten; Dat deze medische attesten bijgevoegd waren bij de aanvraag tot machtiging op basis van 9ter en worden vermeld in deze inventaris; Dat er aldus niet alleen kan worden vastgesteld dat de correcte medische certificaten werden toegevoegd en bovendien dat deze correct werden ingevuld door de behandelende geneesheer! Dat, als de bestreden beslissing zou stellen dat het medisch certificaat niet is opgesteld conform het vereiste model, zij duidelijk dient te vermelden welke gebreken dit medisch certificaat vertoont omdat het voor eiser nu onmogelijk is om zich te verdedigen en hij zich aldus op “alle fronten moet verdedigen”; Dat het aldus niet duidelijk is of dat de bestreden beslissing — verkeerdelijk — stelt dat het verkeerde (oude?) model werd gebruikt; Dat het niet duidelijk is of de bestreden beslissing stelt of het medisch certificaat inhoudelijk niet conform het model werd opgesteld; Dat, als het medisch certificaat inhoudelijk niet conform het model werd opgesteld, het niet duidelijk is welk gebrek dit volgens de bestreden beslissing zou betreffen, het gaat het hier om het feit dat de naam van dokter niet is vermeld, dat zijn RIZIV nummer niet duidelijk is, dat ziekte niet is vermeld, dat de graad van de ernst niet wordt vermeld of dat de noodzakelijke behandeling niet werd opgenomen? Dat eiser zich aldus niet correct kan verdedigen tegen deze onontvankelijkheidsverklaring; Dat de Raad, omwille van het feit dat eiser zich, naar best vermogen, tracht te verdedigen op alle fronten, niet zomaar kan besluiten dat er geen schending is van de formele en materiële

motiveringsplicht - integendeel; 1. Naam van de dokter en RIZIV-nummer Dat de naam van de dokter, stempel, alsook het RIZW-nummer duidelijk vermeld staat op de medische certificaten; 2. Individuele gegevens eiser Dat er moet worden vastgesteld dat de medische attesten duidelijk eisers betreffen en individuele gegevens bevatten; 3. Vermelding van de ziekte Dat vastgesteld moet worden dat de medische certificaten de ziekte vermelden; 4. Noodzakelijke behandeling Dat eiser de Raad nederig verzoekt samen met hem vast te stellen dat de noodzakelijke behandeling wordt vermeld indien dit mogelijk was; 5. Graad van ernst van de ziekte Dat moet worden vastgesteld dat de medische attesten wel degelijk de graad van ernst van de ziekte vermelden en weergeven; Dat de betrokken regelgeving niet vermeld op welke wijze de graad van de ernst van de ziekte moet worden vermeld Dat aldus de meeste geneesheren er vanuitgaan dat deze ernst van de behandeling duidelijk genoeg wordt weergegeven door het louter vermelden van de ziekte; De vermelding darmkanker behoeft geen verdere uitleg dat dit ernstig is, daar kanker steeds ernstig is en kanker steeds opgevolgd moet worden; Dat diabetes altijd diabetes is en opgevolgd moet worden; Dat nochtans in een gelijkaardig dossier werd beslist dat de vermelding van kanker onvoldoende de graad van ernst aanduidde; Dat andere artsen er vanuitgaan dat het vermelden van de symptomen een duidelijk beeld geeft van de ziekte en dus de ernst weergeven; Dat dit probleem aldus kan worden teruggebracht op een onduidelijke regelgeving hieromtrent Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest vermeld staat; Dat de Raad reeds in het verleden vaststelde in zijn arrest van van 30 april 2009, nr. 26.762 dat enkel op basis van een "onvoldoende ernstige ziekte" of "onvoldoende duidelijk medische situatie" een aanvraag tot regularisatie op basis van 9ter niet onontvankelijk mag verklaard worden; Dat er aldus zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een strikte interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarden; Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest en de graad van ernst aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht; Dat er bovendien kan worden verwezen worden de arresten RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV van 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010 die stellen dat een medisch attest waarin de behandeling niet vermeld is, geen aanleiding kan geven tot de onontvankelijkheid omdat de mogelijkheid of de noodzaak aan een medische behandeling onder de ruime appreciatiebevoegdheid van de DVZ-arts valt; Dat dit aldus moet beoordeeld worden in de gegrondheidsfase en niet in de ontvankelijkheidsfase; Dat de RvV dit ook stelde in RvV 30.415 van 18 augustus 2009, RvV 32.176 van 29 september 2009 waar het medisch attest enkel moet wijzen op de gezondheidsproblemen en de nood aan opvolging en behandeling, wat volstaat voor de ontvankelijkheid. De beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase; Dat, indien de aanvraag toch zou mogen onontvankelijk worden verklaard omdat het medisch attest geen pathologie, behandeling of behandelingsduur bevat, de DVZ dit dan wel grondig moet motiveren (RvV 33.030 van 22 oktober 2009, RvV 33.829 van 9 november 2009, RvV 36.950 van 13 januari 2010, RvV 41.293 van 31 maart 2010 en RvV 43.529 van 20 mei 2010) wat in casu niet gebeurde en aldus een inbreuk uitmaakt op de formele en materiële motiveringsplicht; Dat dit niet meer dan normaal is gezien het feit dat eiser in casu ook voldoende elementen aanbrengt die zijn medische gezondheidstoestand verduidelijken en het dan ook niet kan dat eiser, door de strikte toepassing van vormvoorwaarden, een onontvankelijkheidsbericht verkrijgt daar dit verstrekken gevolgen kan hebben; Dat een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt; Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM; Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet van een uitgeprocedeerde asielzoeker, die een medischattest aanbrengt bij zijn aanvraag en met andere elementen zijn gezondheidstoestand duidelijk staat, ontvankelijk moet worden verklaard; Dat Dienst Vreemdelingenzaken steeds de mogelijkheid heeft om bijkomende informatie te vragen en dat de zorgvuldigheidsplicht hiertoe dan ook noopt; Dat er in het algemeen kan worden gesteld dat de regelgeving niet duidelijk vermeld wat er van artsen wordt verwacht hoe zij dit medisch attest moeten invullen; Dat de orde van geneesheren bovendien betreurt niet betrokken te zijn geweest bij het opstellen van dit standaard medisch certificaat; Dat, nu het onduidelijk is hoe artsen dit formulier moeten invullen, er zeer zorgvuldig moet worden omgesprongen met het besluiten tot onontvankelijkheid, daar men niet iets onontvankelijk kan verklaren terwijl het zeer onduidelijk is hoe iets correct moet worden ingevuld; Dat er aan de artsen geen onevenredige zorgvuldigheid tot het opstellen van medische attesten mag worden opgelegd, zeker nu duidelijk is dat de meeste artsen deze nauwkeurig invullen en alsnog tot onontvankelijkheid wordt besloten; Dat vele artsen nu reeds hun ongenoegen over de vele onontvankelijkheidsverklaringen laten blijken want toch niet de bedoeling kan zijn van de wijziging met het KB begin 2011; Dat er bovendien moet worden vastgesteld dat het niet-

geneesheren zijn die deze medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid; Dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich, bijvoorbeeld, baseren om vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest of de ziekte zelf vermeld staat; Dat de regelgeving hieromtrent bovendien, zoals reeds vermeld, onduidelijk is zodat dit voor de geneesheren onduidelijk is en voor Dienst Vreemdelingenzaken ook onduidelijk is; Dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager, en dat eens dit doel is bereikt er niet zomaar tot een onontvankelijkheid kan worden besloten omdat er anders, onder andere, sprake is van manifeste machtsoverschrijding; Dat zulke strikte lezing bovendien nergens in de regelgeving staat beschreven; Dat integendeel een soepelere lezing in de regelgeving kan worden gelezen waar een medische regularisatie kan worden toegekend aan asielzoekers die aan bepaalde voorwaarden voldoen, en dat zij zelf moeten helpen om aan te tonen of zij een beroep kunnen doen op deze medische regularisatie door het aanbrengen van een medisch attest maar dat dit medisch attest niet zo strikt mag worden beoordeeld dat zij personen uitsluit van de mogelijkheid tot medische regularisatie op basis van formele aspecten terwijl zij genoeg andere elementen aanbrengen die niet mee in overweging worden genomen hierbij en die aanduiden dat er wel degelijk een nood aan verzorging bestaat; Dat een strikte houding in de beoordeling van de ontvankelijkheid van het medisch attest aldus onzorgvuldig zou zijn en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht;”

2.3. Verzoeker voert een schending aan van de formele motiveringplicht. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven dienen te worden weergegeven. Uit lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt duidelijk dat de vreemdeling die zich op deze bepaling wenst te beroepen, een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard wanneer dit standaard medisch getuigschrift niet bij de aanvraag wordt voorgelegd.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gegeven motivering hem niet toelaat zich te verdedigen. Immers blijkt onomstotelijk uit de bewoordingen van de motieven dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker nagelaten heeft bij zijn aanvraag een medisch getuigschrift te voegen conform het model vereist door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoeker heeft op 12 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij deze aanvraag voegde hij twee medische attesten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, zodat er geen inhoudelijke beoordeling is gebeurd van de medische attesten. Uit de beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vermelde ziekte, de graad van ernst en de behandeling inhoudelijk heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt

duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de voorgelegde attesten naar de vorm niet conform zijn aan het model van het standaardgetuigschrift en dat om deze reden de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Uit artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk (...) 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag”, blijkt duidelijk dat de verwerende partij bevoegd was om de vorm van de attesten na te gaan. Waar verzoeker aldus zijn betoog toespitst op de beoordeling van de graad van ernst, dient vastgesteld dat dit betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid vermeldt uitdrukkelijk “Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.” De verwerende partij dient aldus na te gaan of voor het medisch attest het standaard model is gebruikt en of het aan de inhoudelijke vereisten voldoet.

Waar verzoeker slechts betoogt dat de “correcte medische certificaten werden toegevoegd en bovendien dat deze correct werden ingevuld door de behandelende geneesheer”, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat de door hem ingediende attesten ook naar de vorm conform de regelgeving zijn. Uit het loutere feit dat een medisch attest duidelijk de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling zou vermelden, kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat gebruik werd gemaakt van het standaard model. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker met zijn betoog de motieven van de bestreden beslissing, met name dat de ingediende attesten niet voldoen aan de vormvoorwaarden en dus geen standaardgetuigschriften zijn, niet weerlegt.

Het gegeven dat verzoeker na de aanvraag van 12 april 2011 nog een medisch attest heeft ingediend dat conform het model is, met name op 27 april 2011, kan evenmin afbreuk doen aan de motivering dat “De aanvraag werd ingediend op 12.04.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.” Immers blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte {...}. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad. {...}” en: “De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. {...}” (cfr. RvS, 30 juni 2011, nr. 214.351).

De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indient en dat van de verblijfsaanvrager mag worden verwacht dat hij zorgvuldig te werk gaat bij het indienen van zijn aanvraag. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad bij de aanvraag moet worden gevoegd en dat dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden. Het koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bevat als bijlage het standaardgetuigschrift dat kan worden ingevuld door de artsen. Tevens toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk was om een medisch attest conform het standaardmodel in te dienen bij zijn aanvraag.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. In de ontvankelijkheidsfase van de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf komt het inderdaad aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om na te gaan of de aanvraag van verzoeker aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed. Indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is het de gemachtigde van de staatssecretaris die de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart. Het komt niet toe aan de gemachtigde om het door verzoeker bijgebrachte medische attest te controleren en na te kijken of dit inhoudelijk zou overeenstemmen met het door de wet opgelegde standaard getuigschrift. Evenmin diende de gemachtigde bijkomende informatie op te vragen wanneer hij vaststelt dat niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker nog een schending van de rechten van verdediging opwerpt dient gesteld dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Uit het summiere betoog van verzoeker dat *“een uitgeprocedeerde asielzoeker op deze wijze geen enkele hulp meer mag verwachten en deze verplicht kan worden dit opvangcentrum zelfs te verlaten in geval hij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgt; Dat dit ertoe leidt dat de gezondheidstoestand van deze uitgeprocedeerde asielzoeker zal verslechteren wat een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM;”* kan de Raad geen schending van artikel 3 EVRM weerhouden. De Raad wijst op de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Uit niets blijkt dat verzoeker, en hij toont dit evenmin aan, in België verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen wanneer hij ernstig ziek is enkel en alleen omdat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER